

Robert Schumann | Sceny dziecięce op. 15

Tytułowa „dziecięcość” utworu Schumanna staje się okazją do oderwania od „dorosłych” problemów, zanurzenia w świecie naiwności i prostoty

Części utworu:

„O dalekiej krainie”

„Dziwna historia”

„Zabawa w czarnego luda”

„Prośba dziecka”

„Szczęście”

„Ważne wydarzenie”

„ Marzenie”

„Przy kominku”

„Rycerz na drewnianym koniu”

„Nieco za poważnie”

„Strachy”

„Dziecko usypia”

„Gdy mówi poeta”

Lata 30. [XIX wieku](#) to w biografii [Schumanna](#) czas trudny – ukochana Klara już pojawiła się w jego życiu, ale wciąż nie mogą być razem, przeszkody się piętrzą, a ich końca nie widać. W jego biografii muzycznej to okres intensywnej eksploracji [fortepianu](#), który staje się powiernikiem emocjonalnych uniesień i egzystencjalnych rozterek. Właśnie wtedy powstają najważniejsze cykle przeznaczonych na ten instrument miniatur: *Motyle*, *Karnawał*, *Utwory fantastyczne*, *Kreisleriana*, a także *Sceny dziecięce*, skomponowane w roku 1838. Na tle pozostałych to cykl szczególny – tytułowa „dziecięcość” staje się okazją do oderwania się od „dorosłych” problemów, zanurzenia w świecie naiwności i prostoty, czy wręcz powrotu do wymagowanego dzieciństwa, które jest tu oczywiście na sposób romantyczny idealizowane – dziecko, z natury żywiołowe i radosne, potrafi się zamknąć w krainie swojej wyobraźni i interpretować rzeczywistość zgodnie z jej regułami.

Podobnie jak w przypadku innych cykli, Schumann poszczególne miniatury opatrzył pozamuzycznymi tytułami, jednak – co ciekawe – nadawał je utworom już po ich skomponowaniu i sam zdawał się nie przywiązywać do nich większej wagi, zalecał nawet traktować je jedynie jako delikatne sugestie wykonawcze i interpretacyjne.

Pierwotnie gotowy materiał liczył 30 utworów, kompozytor dokonał jednak ostrej selekcji i ostatecznie w cyklu znalazło się 13 krótkich, niezbyt trudnych technicznie miniatur o zróżnicowanym charakterze: *O dalekiej krainie*, *Dziwna historia*, *Zabawa w czarnego luda*, *Prośba dziecka* (w tym wypadku aż trudno uwierzyć, że nie zaczęto się od tytułu), *Szczęście*, *Ważne wydarzenie* (marsz w metrum trójdzielnym!), *Marzenie*, *Przy kominku*, *Rycerz na drewnianym koniu*, *Nieco za poważnie*, *Strachy*, *Dziecko usypia* i *Gdy mówi poeta*. Rekordy popularności bije poetyckie *Marzenie* (*Träumerei*) o przepięknej, bogatej harmonice – jest jednym z najczęściej wykonywanych bisów, doczekało się również transkrypcji na wszystkie chyba możliwe (i niemożliwe) instrumenty, zespoły i „obiekty brzmiące”.

Clara Schumann, Franz von Lenbach, Wikimedia Commons, PD